

paní

Božena Hlad'ová

PŘEPIS VYPRÁVĚNÍ

Anna Rozsypalová, Eliška Škvrně, Muaz Al Homsí, Michal Wiesner

18. října 2017 byl krásný slunný den. Já a moji kamarádi Eliška Škvrně, Michal Wiesner a Muaz AlHomsí jsme se sešli u paní učitelky Dany Schlegerové a jejího psa Sama doma. Domlouvali jsme se, jak bude celý den vypadat a co je ještě potřeba zařídit. Také jsme zjistili, že náš kamarád Michal má alergii na zvířecí srst a z toho důvodu byl vyhnán na zahradu, aby přežil zbytek dne. Když se dal Michal dohromady, vyrazili jsme. Po cestě jsme se zastavili v zahradnictví koupit paní Hlad'ové květiny jako malou pozornost.

schůzka u paní učitelky

Po příjezdu na místo nám po zazvonění přišla otevřít velice milá starší dáma. Do druhého patra jsme se dopravili lehce po svých a paní učitelka jela s paní Hlad'ovou výtahem. Na pozvání jsme vešli do úžasného menšího bytu. Byla tam velká spousta věcí na obdivování. Po chvilce jsme se již rozkoukali a poprosili paní Hlad'ovou o náš kýžený rozhovor.

„Je 18.10, jsme na Praze 6 u paní Boženy Hlad'ové. Paní Hlad'ová se narodila 1.1. 1926.“

„*Sedm! Ještě jsem o rok mladší.*“

Jestli se mohu zeptat, jaké jste měla dětství? „Znova? Teď jsi to zkazil, pak to budeme stříhat. Ježíš, to bude složité.“ Znervózněli jsme.

nahráváme

To se nám tedy nepovedlo, ale paní Hlad'ová začala chytře sama od sebe povídat a tím nás i sebe uklidnila.

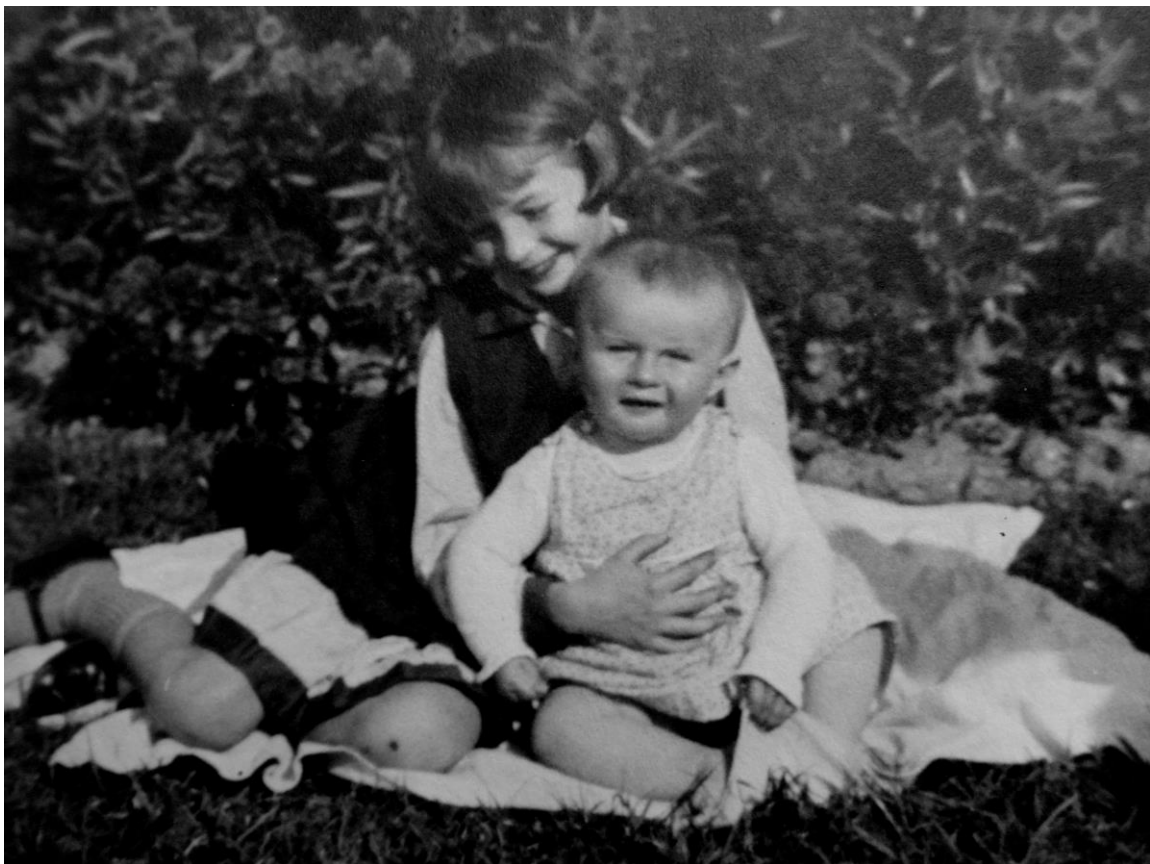
„ Tak abych začala. Dětství jsem měla krásné. Moji rodiče byli oba lékaři. Moje maminka byla první žena-lékařka v jižních Čechách. Rodiče napřed pracovali jako sekundáři v budějovické nemocnici, kde se poznali. Když absolvovali praxi v nemocnici, nastoupili na obvod Trojí svědek, což je takové městečko mezi Budějovicemi a rakouskou hranicí. Tatínek měl polovinu obvodu německého, v té době to bylo běžné, mezi pacienty českými a německými nebyly žádné rozdíly. Když maminka zjistila, že daleko široko nebyl žádný zubař, vystudovala zubařskou fakultu, aby mohla pracovat jako zubní lékařka. “

a takhle vypadala jako miminko a holčička

s bratrem na zahradě

Při naslouchání vypravování paní Hlad'ové jsme si prohlíželi její útulně zařízený obývací pokoj plný obrazů, sošek a nádherného skla. Paní Hlad'ová pokračovala ve vypravování.

„Babička pocházela z Pálavského Slovácka z Kyjova. Nosívala dlouhé sukně, a když jsem byla malá, přijela se o mě starat. Babička byla v té době ještě čilá, vařila nám a starala se o domácnost. Měla kamarádky a zahrádku. Když jsem začala chodit do první třídy, babička začala mít problémy s nohama. Mí rodiče se přes učitele z vedlejší německé školy dozvěděli o slečně, která absolvovala školu pro učitelky mateřských škol. Neměla místo a byla ochotna jít k nám jako vychovatelka. Jmenovala se Foaje Linde, pocházela z Lanškrouna. Byla Němka, byla velice hodná a já jsem ji milovala. Dělala se mnou německé i české úkoly, brzy jsem mluvila německy jako všechny děti. Vychovávala mě do páté třídy. Starala se také o mého mladšího bratra dopoledne a odpoledne o mě. Bratr byl o sedm let mladší než já.“

Paní Hladřová pak vyprávěla o tatínkovi, první republice a znovu dětství.

„Tatínek se usadil a postavil velký rodinný dům. V době první republiky bylo zvykem, že se řemeslo dědí, a když má doktor zavedenou ordinaci, předá ji synovi. S tím se také počítalo, proto ten dům byl veliký. Později se ukázalo, že to nebyl dobrý nápad.“

rodiče paní Boženky

„Dneska si málokdo uvědomuje, že byla strašná bída. Z okolních vesnic chodily děti od jara do podzimu bosy. Na vesnicích v té době bylo vše neskutečně primitivní. V zimě zamrzly studny, tak se sníh přechoval do nádob a převařoval se. Děti opravdu neměly kolikrát co na sebe. Měli jsme úžasného pana učitele, který zařídil, že děti z chudých vesnic chodily alespoň na polévku do okolních rodin. Pořádal také sbírky žactva pro chudé.“

„Naše obecná škola měla vyučování dopoledne, poté byla hodina přestávky a následovalo odpolední vyučování. Když jsem dospěla do páté třídy, založil se skauting a já jsem do něj vstoupila. Byla jsem nadšená skautka.“

Do primy na gymnáziu jsem nastoupila v Budějovicích. Bydlela jsem u tetičky. V době 1937- 1938 končila první republika. Po té přišli Němci, zrušil se skauting a ve škole to bylo úplně jiné. Měli jsme hlavně německý jazyk. Já jsem v němčině vynikala, protože jsem měla dobré základy už od své chůvy, proto na mě spoléhali, když přišli inspektori. Zeměpis i matematika byly v němčině, museli jsme zpívat německé písně.

V Budějovicích jsem měla dědečka, byl učitel, vzorový kantor a vlastenec. Každý čtvrtek jsem k němu chodila si půjčovat knihy z jeho velké knihovny. Když jsem je potom dědovi vracela, musela jsem mu povědět, co v té knížce bylo a co se mi na ní líbilo. Díky tomu jsem ve čtrnácti letech měla přečtenou celou českou literaturu: K. V. Rašín, Aloise Jiráka, Boženu Němcovou. Literatura, která vycházela za války, procházela německými kontrolami. Přesto se našla nakladatelství jako Evropský literární klub, který vydával zajímavé věci např. Americký Broudfeld, Anglické ságy apod. Také byla velice zajímavá severská literatura. Nabyla televize ani rádio, tak se četlo. Půjčovaly se knihy a mluvilo se o nich. V té době vyšel Saturnin. Toho jsme uměli nazpaměť, protože to byla první opravdu veselá knížka.“

školní léta v podání paní Hladové i v protektorátu vypadala vesele

Když paní Hladová začala vyprávět o svých tanečních - my holky jsme velice zpozorněly.

„Taneční - to byla společenská záležitost. V Budějovicích každý ústav pořádal své taneční. Když byly prodloužené, studenti z jiných ústavů se účastnili ostatních tanečních plesů a nemuseli platit vstupné. Taneční, to bylo takové příjemné odbočení od všedních záležitostí. Začali jsme tancovat swing, americký tanec, sháněli jsme americké desky, hráli jsme

bridge a tím vším jsme vzdorovali tehdejší době. 28. října jsme chodili černě oblečeni do školy, což byl také náš vzdor. Ke konci války se do naší vily nastěhovali němečtí vojáci. Stavěli zátarasy a zákopy proti Rusům, kteří šli z východu přes Rakousko. U nás bydlel plukovník Dauber, který jim velel. Byl to vzácný člověk, učitel na kadetce, specialista na opevnění a ochranu měst. Byl nešťastný, že nic neví o své rodině. 5. května, on a jeho jednotka, odevzdali zbraně panu starostovi a řekli, že ukončili válku a že počkají na další rozkazy. 6. května od Budějovic přijel oddíl SS. Všichni byli opilí, vybrali čtrnáct chlapců a plukovníka Daubnera a zastřelil je. Tyto tragédie se odehrávaly všude a já jsem toho byla svědkem.“

„Esesáci nám sebrali tatínkovo auto. Tatínek jako doktor měl povolené auto a měl přiděl benzínu. Vytáhli auto z garáže. Protože v něm bylo málo benzínu, tak ho za stěnami rozstříleli panzerfaustem.“

V tuto chvíli začala povídat o tom co se dělo v té době na konci války její rodině.

„To byla taková euforie radosti, že je konec války, že se nestřílí, v lesích se nestřílí kromě takových jednotlivců. 8. května přišli Rusové. Zase k nám.

konec II, světové války

Tentokrát byl dům plný Rusáků. Když jsem se vrátila z vítání na náměstí, nemohla jsem do svého pokoje. V mém bílém, růžovém pokoji se usadil major, který tam nakvartýroval

své věci. Před pokoj postavil stráž. Já jsem nemohla ani pro šaty, ani pro prádlo, pro nic. Nepustili mě tam. Na bílý psací stůl pan major postavil sud s borůvkovým vínem, který protékal. Pan major odjel na několik dní pryč. Zamkl pokoj, před něj postavil stráž, takže jsem se tam zase nedostala. Mezitím můj bílý stůl byl modrý, parkety byly také modré. Byla to hrůza. Pustili mě do mého pokoje pro věci, až major přijel. Do té doby, jsem všude možné, na půdě i po domě sháněla nějaké oblečení. Každopádně se k nám nakvartýrovala NKVD, která měla svůj hlavní stan v Budějovicích. Major, aby nebyl k nalezení, upřednostňoval bydlení u nás.“

V tom si paní Hladřová uvědomila, že má fotografie a chtěla nám je ukázat. Po krátké ukázce fotografií se vrátila zpět k vyprávění.

„Pan major byl velice vzdělaný. Hrál nádherně na klavír. Měl boty jako z rukavičkové kůže. V noci chodil k nám, ve dne se vše odehrávalo v Budějovicích. Emigranti po osmnáctém roce měli československé občanství, dokonce pracovali. Vyslychalo se....

Na zahradě jsme měli ping-pongový stůl. U telefonu stála služba, ale objevili ping-pong, to jste měli vidět. Celé dny a noci telefon zvonil, ale to je neodradilo hrát ping-pong. Služba byla tak nadšená, že všichni i naše rodina se musela do hry zapojit. Maminka v bílém plášti musela hrát, abych já byla uvolněna. Vždy někdo z rodiny hrál, abych se mohla jít koupat, abych mohla zmizet. Pin-pong byl šlágr pro ruskou armádu. Když odjížděli, stěhovali se v noci. Moje maminka slyšela hluk, šla se podívat a viděla nákladní auto plné věci. Mezi nimi i naše, takže na auto vylezla a brala zpět, co nám patří.

Na chvíli jsme nahrávání přerušili a dali si malou pauzu na pití a jablečný koláč, který paní Hladřová pro nás upekla. Byl úžasný. Když jsme se posilnili, poslouchali jsme vyprávění o tom, jak vše probíhalo po válce.

„Bylo po válce, byla doba oslav. Na jedné straně byli Američané na druhé Rusové. Budějovice totiž ležely na demarkační čáře. Měla jsem kamarádku, její maminka byla Američanka, bydlela přes válku v internaci, tatínek v koncentráku, byla to rodina Zátková. Vlastnili továrny na těstoviny. Když skončila válka, paní Zátková zvala do továrny americké důstojníky na večírky. Zde se tancovalo a slavilo. To byl rok 1946. 15. března toho roku jsem dostala volnou vstupenku na letecký ples, protože jsem byla členka studentského spolku Budivoj. Na plese jsem potkala svého budoucího manžela, který tam

reprezentoval letiště. Byl velitelem budějovického letiště. Asi je pravda, že existuje láska na první pohled. Už v říjnu jsme se brali. Bylo to moc hezké.“

Zeptali jsme se paní Hlad'ové, jak se dostala ke skautu, co se jí na skautingu líbilo. Paní Hlad'ová s nadšením začala vyprávět.

„Skauting byl v té době populární. Kamarádi byli skauti a já dokonce vedla v Budějovicích skupinu malých Světlušek. V roce 1938 – 1939 jsme měli poslední tábor, který probíhal na místě bývalých pevností. Zpívala se smutná píseň o zálesákovi Jerryem „až tě krutá ruka do propasti srazí, nikdo nezapláče, že tu někdo schází.“ Na táboře jsme měli nad pevností latrínu, kde bylo napsáno: „až tě krutá ruka do propasti srazí, pískej zvučně SOS.“ Na skautingu jsem vybírala oddílové příspěvky. Po půl roce, když byl skauting zrušen, objevili se u tetičky dva pánové v dlouhých kožeňácích z gestapa. O vybírání příspěvků samozřejmě věděli a kontrolovali mě, jestli jsem nějaké peníze neukradla. V kasičce tentokrát zbylo asi 6 Kč. Ty si odnesli a byli velmi překvapeni, že s nimi hovořím plynule německy.“

Všimli jsme si, že paní Hlad'ová byla velice potěšena z vyprávění, a tak jsme se zeptali na její život po roce 1948. Krátce nahlédla do bloku s poznámkami a vypravování pokračovalo.

„Už od roku 1946 jsme prožívali dobu velikých nadějí. Můj muž se v roce 1945 vrátil z Anglie, kde sloužil u 312. Československé stíhací perutě. Získal zde také nejvyšší anglické vyznamenání. V srpnu byla 312. Československá stíhací perut' dislokovaná v Českých Budějovicích. Můj muž získal funkci velitele letiště. Měl ohromnou perspektivu. Chtěl vybudovat letectvo. Žili jsme v přidělené vile, narodily se nám dvě děti. Byli jsme šťastní a mysleli jsme, že to tak zůstane.“

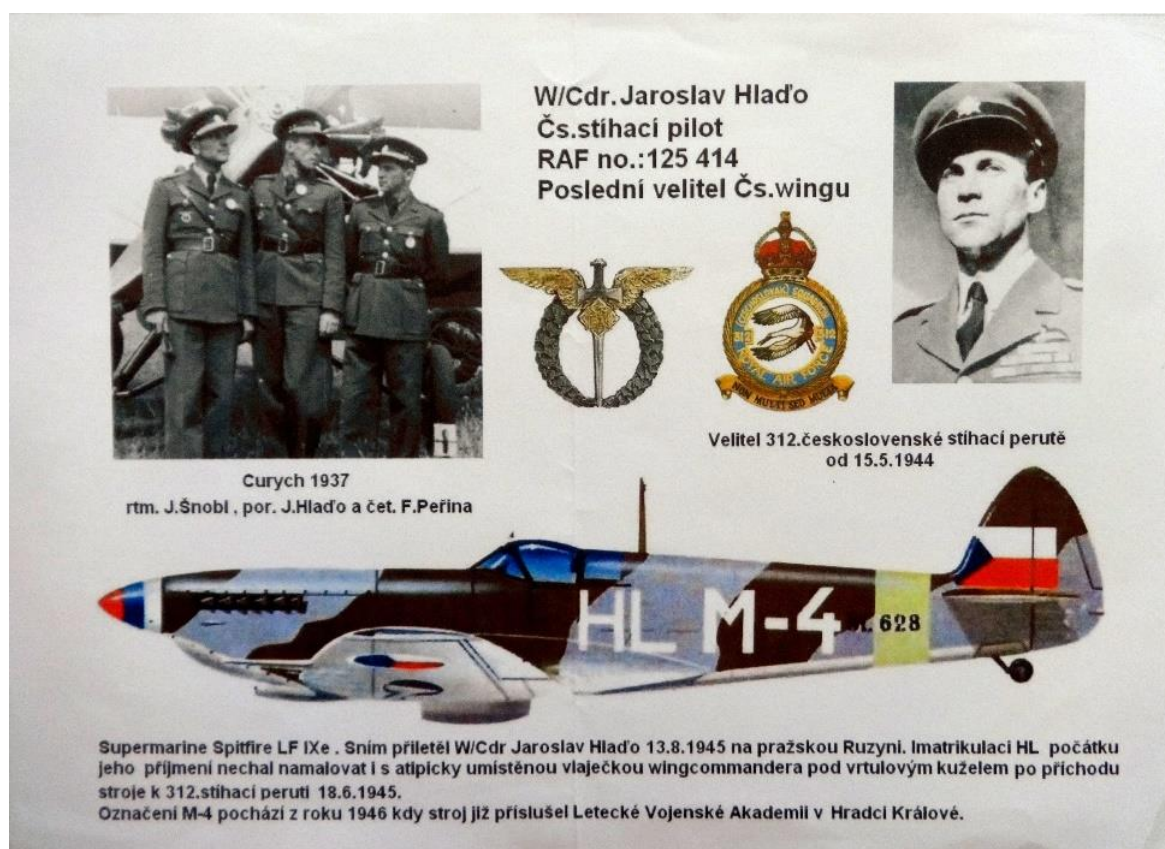

Paní Hlad'ová se s láskou rozpovídala o svém manželovi. Tiše jsme naslouchali a sledovali jsme zarámované fotografie s letadly, které zdobily stěny pokoje. Na jedné z nich byl i pan generál major Hlad'o.

„ Na letišti vznikla tak zvaně malá Anglie. Žili zde angličtí piloti se svými ženami a dětmi. Žilo se velmi společensky. Konaly se večírky, jezdilo se na výlety. Pánové pořádali i hony. Ovšem vše v roce 1948 skončilo. V roce 1949 začali propouštět z práce. V této tragické

době můj muž utrpěl perforaci slepého střeva. Což v té době byla smrtelná nemoc. Nebýt penicilinu, tak by nežil. V nejhorší době ležel v nemocnici, ale zprávy z letiště měl. Díky panu primáři Popílkovi, který prohlašoval, že je můj muž smrtelně nemocný, nikdo k mému muži nesměl. Já jsem byla propuštěna na zdravotní dovolenou. Byla jsem nucena vystěhovat se z naší vily na letišti. Na čas jsem se uchýlila k rodičům. Během této doby vznikla na akademii katedra letectva, kde studovalo hodně studentů z cizích zemí. Vedoucí zjistili, že nemají učitele, který by byl schopen vyučovat danou problematiku v cizím jazyce. Vzpomněli si na mého muže, který mluvil čtyřmi jazyky- anglicky, rusky, německy a francouzsky a tuto práci mu nabídli. Stěhovali jsme se do Prahy, kde manžel vedl katedru letectva. Měl však zakázané létat a nesměl vstoupit na žádné letiště. Byl pod stálým dozorem. Naše děti začaly chodit do školy v Praze. Můj muž pocházel z evangelického kraje a byl aktivní evangelík. Samozřejmě, že jsme i naše děti vedli touto cestou. Navštěvovali nedělní evangelickou školu. Zajímavé bylo, že ve spisech ze sledování nebyla ani zmínka o naší víře.“

Po vyprávění o manželovi jsme se zeptali, jak se s manželem dostali do Uruguaye. Zjistili jsme, že se nejedná o Uruguay, ale o Ugandu. Všichni jsme se zasmáli a vyprávění mohlo začít.

„V Brně vznikla vysoká škola a katedra letectva se měla stěhovat do Brna. Můj muž však dostal dovolenou na to, aby si našel civilní zaměstnání. Jinými slovy dostal vyhazov. Bylo to v roce 1952. Domluvil se, se Souborem písní a tanců, že jim bude zajišťovat zájezdy a administrativní záležitosti. Na jedné z akcí souboru potkal kamaráda, který mu vyprávěl o výcviku pilotů v Indonésii. Krátce po tomto setkání dostal muž pozvání do Karlínských kasáren, kde mu bylo řečeno, že ho potřebují pro výcvik zahraničních letců. Jednalo se o skupinu indonéských pilotů. Manžel strávil v Indonésii devět měsíců. V roce 1965 se prostředí v naší společnosti uvolnilo. Většina letců byla rehabilitována. Získali zpět své hodnosti a obdrželi vyznamenání. V roce 1967 muž odletěl do Ugandy, kde měl úkol vybudovat vojenské letištní plochy a vycvičit letectvo. Naše dcery byly již dospělé. Jedna byla vdaná a druhá na vysoké škole. Takže jsem mohla odjet s manželem do Ugandy. Zde jsme prožili nejkrásnější čtyři roky našeho života. Uganda byla ještě v Commonwealthu. Patřila pod vliv Anglie.

Stali jsme se tedy součástí mezinárodní společnosti. Seznámili jsme se s německým ředitelem banky a jeho ženou. Loni zemřela, ale celá ta dlouhá léta jsme zůstaly přítelkyně a dopisovaly si. V golfovém klubu jsme se scházeli s židovskou rodinou, kde si muži rozuměli, protože přijeli do Ugandy se stejným úkolem. Toto přátelství se nám po návratu stalo osudným. Můj muž byl v Ugandě obzvlášť šťastný. Mohl létat na malém letadle Cessna. V roce 1970 na Vánoce jsem přijela zpět do Prahy. Samozřejmě jsem myslela, že navštívím dcery a pojedu zpět za mužem. Musela jsem však odevzdat pas. Můj muž se vrátil v roce 1971. Opět nám začaly velké problémy. Od roku 1971-1979 byl můj muž vyslýchán, podezírali ho ze špionáže pro Izrael. To vše díky známostem v Ugandě. Manžel byl unaven, vyčerpán a v depresích. V ústavu pro výzkum totalitních režimů je tisícistránkový spis ze všech výslechů.“

Jako průvodce zahraničních turistů v 70. letech. Pravděpodobně jediný nositel řádu Britského impéria a řádu Čestné legie, který se živil tímto povoláním. FOTO: sbírka autora via B. Hlad'ová

**Major General Jaroslav Hlad'ó
(1913 – 1990)**

„Jak jste to prožívala Vy?“

„No, mě držely děti. Hledala jsem něco, kde bych mohla uplatnit moji němčinu. Nechtělo se mě sedět v kanceláři. A tak jsem se s kamarádkou přihlásila do kurzu pro průvodce Čedoku. Získala jsem prověrku na průvodce z NDR a tak jsem prováděla „enderáky.“ Bylo to takové jednoduché. Oni chtěli nakupovat, stejně tak jako jsme jezdili s našimi turisty do Drážďan. Protrpěla se galerie a pak se nakupovalo. To si nedovedete představit, kolik věcí se nedalo koupit tam a u nás ano a naopak. Mám takový veselý příklad. Mám ráda šišky s mákem. U nás nebyl mák. Mák se vozil z NDR, byl však ruský a mě se pokazil mlýnek na mák. Pro mlýnek jsem vyrazila do Maďarska, kde jsem koupila mlýnek rumunské výroby. Tomu se říká rada vzájemné hospodářské pomoci. Z NDR se vozily boty, záclony, čočka. Do NDR se vozilo kondenzované mléko, sardinky v oleji, tresčí játra v oleji. V Čedoku jsem dělala 2 roky. A pak si mě pozvali do „kachlíkárny.“ Tak se říkalo Ministerstvu vnitra na Letné. Měla jsem strašný strach, že mě také zavřou. Manžel mi radil, ať hlavně nic nepodepisuji. V místnosti seděl sympatický pán. Chválil mě, že jsem výborná průvodkyně a navrhoval mi, že bych mohla vodit i západní Němce. Že ode mě očekávají informace, kde se západní Němci s východními scházejí. Krátce před schůzkou v „kachlíkárně“ mě informovala kamarádka, že v pražské informační službě hledají někoho s němčinou. Vzpomněla jsem si na to, a tak jsem z kachlíkárny odjela na Národní Třidu, kde byla „informačka“. Tam mě s úspěchem přijali. Takže jsem zdvihla telefon a tomu sympatickému pánovi zavolala, že mám jinou práci a proto se mnou nemůže počítat. Opět jsem se strachovala, co se bude dít. Přijali to. Zde jsem pracovala až do důchodu, na den přesně.

Měla jsem připravený průvodcovský průkaz a hned jsem začala provádět německé turisty po Praze. Napřed z NDR a později i ze západu. Jednou jsem prováděla pár studentů z fakulty kunsthistorie z Mnichova. Velmi zajímavé bylo vyprávění pana profesora o Vladislavském sálu. Říkal: „Sál je poslední píseň gotiky, zde se snoubí s renesancí. Okna jsou renesanční, oblouky už nejsou přesně podle pravidel gotiky.“ Pak mi vyprávěl o knize, která vyšla v Německu „Die Bohemische Dörfer“ v překladu něco jako španělská (česká) vesnice od novináře Jürgena Serkeho, který dlouho působil v Praze. Tento muž dal dohromady všechny životopisy německy píšících spisovatelů a novinářů, kteří působili v Praze a z našich učebnic byli vygumováni komunistickým režimem. Do podvědomí se dostal okruh lidí kolem Franze Kafky, jinak nic. Nic se o tom neví, nic se o tom neučí. Chtěla bych vám říct, že v Praze existují pamětní desky. Například na Příkopech je deska Johannese Urzidilho. V Havlíčkově ulici je deska Franze Werfela a Alexandra Zemlinského. V Melantrichově ulici je rodný dům Egona Erwina Kische...“

„No, mě držely děti...“

Paní Hladřová začala s nadšením listovala s malou knihou a seznamovala nás s velikány, o kterých jsme samozřejmě neměli ani ponětí. Za nedlouho byl prostor pro další otázku, tentokrát se zeptal Michal.

„Máte nějakou vtipnou historku, když vás sledovalo STB?“

„Bohužel jsem se některé věci dozvěděla, až po smrti mého muže v devadesátém roce. Tak třeba, že na mého muže byl nasazený „bombardér generál“ Doležal. Měl přezdívku motor. To bylo tak. Byla jsem z provázení turistu velmi nadšená a donutila jsem muže, aby i on provázel turisty po Praze. Nakonec průvodce dělal jedenáct let a myslím, že se mu to líbilo. Provázel především v angličtině a ruštině. A tenhle ten pan generál k nám chodil, a že taky bude provázet a chtěl po muži, aby mu dával různé materiály atd... .. Můj muž říkal, že ho nezná a divil se, proč k nám pořád chodí. Tušil, že něco není v pořádku. A skutečně jsem se ve spisech později dočetla, co vše o nás hlásil. Je pravdou, že jsme byli dost hlídání. Bydleli jsme naproti vojenské nemocnici a sledoval nás vrátný, sousedi, i lidé, kteří měli vedle nás postavenou garáž. Všichni z našeho okolí byli do sledování zapojeni. Někteří nic nehlásili, jiní diktovali každé naše slovo. Moc přátel jsme neměli, s nikým jsme se nestýkali.“

„Ještě jedna zajímavá historka mě napadla. Škoda, že o ní nevěděl můj muž. Určitě by se velmi pobavil. Jednou jsme dostali rekreaci do Bulharska. Samozřejmě se můj muž musel nahlásit na veřejné bezpečnosti, že někam odjíždí. Oni nelenili a požádali bulharskou stranu o spolupráci. Můj muž v Bulharsku chodil na několikahodinové procházky, opravdu třeba celé odpoledne dovedl chodit po plážích sem a tam. A když si představím toho chudáka, co ho musel hlídat, jak v tom horku běhá za mým mužem sem a tam, tak mi to přijde celkem legrační.“

„No a ještě jsem vám chtěla říct...“ a rozhovor se opět stočil k historii a památkám Prahy. Bylo vidět, že paní Hlad'ová svou práci milovala a opravdu hodně o ní věděla. Chvilku jsme naslouchali a opět vznikl okamžik na další otázku.

„Čeho jste se v životě nejvíce bála?“

„Nejhorším obdobím pro mě byla doba, kdy můj muž byl nemocný a ležel v nemocnici. Bála jsem se, že mi umře. V té době jsem měla dvě malé děti, vystěhovali mě z bytu... To byla situace, která pro mě byla na hraně.“

„Byla to těžké období?“

„ Musím říct, že náš život většinou nebyl radostný. Vždy někde visela nějaká věc, která nám mohla ublížit a s tím není jednoduché žít.“

„A co Vaše děti? Dělalý Vám radost?“

„Děti mi dělaly vždy velkou radost. Starší dcera byla velice sportovně nadaná. Byla dokonce ve státní reprezentaci moderní gymnastiky. Jezdila po závodech i do zahraničí, kde byla také hlídaná. Ale oni sportovci znali jen hotel a sportoviště. Vůbec do města za památkami nechodili. Pak udělala maturitu a studovala rehabilitaci, které se věnuje do dnes. Žije v Itálii. Druhá dcera se mi moc věnuje. Je kunsthistorička, ukážu vám fotografii. Rodina mi dělá obrovskou radost.“

Na fotografii je asi patnáct lidí. Dcery, vnoučata, pravnoučata. Všichni se usmívají a je vidět, že se mají rádi. -

A ještě bych se chtěl zeptat na vaše životní motto?

„ Nevzdat se! A také desatero přikázání jsou asi mottem dobrého člověka. Je to zákon, který bychom měli respektovat. “

Tato poslední slova zakončila celé naše povídání s paní Hlad'ovou. Ještě chvíli jsme poseděli, snědli poslední kousky výborné buchty, shlédli úžasnou sbírku hedvábných kapesníků a pomalu se chystali k odchodu. Paní Hlad'ová nám poděkovala za návštěvu a doprovodila nás až ke dveřím a mile se rozloučila.

Na zpáteční cestě jsme se ještě s paní učitelkou zastavili v kavárně, kde jsme si vše shrnuli a rozdělili úkoly na zpracování získaného materiálu. Potom jsme se pomalu rozcházeli domů. Bylo to nesmírně zajímavé setkání a velmi příjemné dopoledne.

děkujeme paní Hlad'ová, nejen za vyprávění

Anička, Eliška, Muaz, Michal